

EL MEU AVI ÉS UN PIRATA

CARLES MESA SOTO
DIBUIXOS: JORDI ZALDÍVAR

*Al Nil i l'Aran, devoradors d'històries,
i als seus avis i àvies, creadors d'aventures.
I a la Laia, per la complicitat, sempre.
C. M.*

Aquest llibre ha estat pensat, produït i confeccionat a Catalunya. Fent-ho així, promovem els nostres autors, ajudem a crear i mantenir llocs de treball a les nostres indústries gràfiques i estalviem transports i les consegüents emissions de CO₂

Primera edició, setembre de 2022

© Carles Mesa Soto, per al text, 2022

© Jordi Zaldívar Comenges, per als dibuixos, 2022

La propietat d'aquesta edició és de

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Ausiàs Marc, 92-98 – 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9191-235-4

Dipòsit legal: B. 10.870-2022

Imprès a Limpergraf

ÍNDEX

UN DIA QUALSEVOL	7
VINC AMB TU	15
L'ILLA TORTUGA	23
TAURONS!	31
EL REFUGI DELS PERDUTS.....	37
A L'ABORDATGE!!!	45
MAI NO TE'N REFIÏS, D'UN PIRATA	51
EL TRESOR DE LA REINA MARIA EUGÈNIA	61
EL DUEL FINAL	69
TORNEM A CASA	75
UN DIA QUALSEVOL... TOT POT CANVIAR	81

UN DIA QUALSEVOL

La Marina va ser l'última en sortir de classe. Li agradava recollir les seves coses amb tranquil·litat, i sempre comprovava un parell de vegades abans de tancar la motxilla que no es deixés res imprescindible per preparar les classes de l'endemà: l'agenda, les llibretes amb els exercicis i algun llibre de text per repassar les lliçons. Va agafar la jaqueta del penjador i se la va posar mentre s'assegurava que les finestres quedaven tancades. Després va apagar els llums, va tancar amb delicadesa la porta i s'enaminà cap al pati de l'escola, travessant el llarg passadís de color taronja ple de pintures, poemes i fotografies.

Quan va empènyer la porta que la separava de l'exterior va sentir amb satisfacció com els primers raigs de sol d'aquella primavera que tot just començava li esquitxaven la cara. Va baixar les escales i es disposà a creuar el pati assaborint aquell moment de calma. I llavors el va veure venir, directe cap a ella, amb aquell posat que la feia estremir.

—Ja li has netejat les sabates, a la mestra, motivada de la vida? —li va etzibar, a pocs centímetres de la cara, amenaçant.

La Marina va intentar fer com si res i passar de llarg, però el noi, busca-raons de mena, li barrava el pas.

—Espera't, quatreulls, que només vull ajudar-te —va continuar, hipòcritament—. No és bo que carreguis tant de pes a l'esquena... Et donaré un cop de mà.

D'una estrebada li va arrencar la motxilla de les seves mans. La va obrir davant seu i va deixar caure els llibres al terra amb menyspreu. Llavors li va llançar la motxilla amb un somriure cruel, va fer mitja volta i va marxar pel mateix camí per on havia vingut. La Marina va controlar les ganes de plorar, com tantes altres vegades, i va començar a recollir les seves coses, ara escampades pel terra.

—Una altra vegada l'inútil del Gonçal? —va sentir que preguntava una companya, abans d'agenollar-se al seu costat per ajudar-la a recollir els fulls que cobrien bona part del terra.

La Marina assentí amb el cap mentre es preguntava per què sempre li tocava a ella el rebre. Què li havia fet, al Gonçal? La nena es considerava bona companya, tenia en compte els altres i procurava no faltar mai el respecte a ningú.

Les dues nenes van caminar plegades fins a la porta de l'escola on les esperava amb cara de preocupació un company un parell d'anys més gran, i junts enfilaren el camí cap a casa. El sol semblava haver-se amagat, avergonyit per l'escena que acabava de contemplar, i el dia es va tornar fosc de cop i volta.

—Algun dia t'hauràs de plantar. Hauràs de dir prou. No pots deixar que et tracti així.

—No és tan fàcil, Aran —respongué, a la seva companya—. No sé què puc fer. Tu ets valenta, decidida. Jo, en canvi...

—Tu vals molt més que el tifa del Gonçal —repliquà l'altre nen—. Explica-l'hi a la mestra. Nosaltres t'hi acompanyarem.

Van continuar caminant en silenci una estona, cadascú perdut en els seus propis pensaments. Finalment es deturaren davant d'un forn de pa i ensumaren la flaire que s'escapava per la porta.

—Dilluns, a primera hora, anem a parlar amb la Montse i li expliques tot! —va dir l'Aran, abans d'entrar a la fleca on treballaven els seus pares, fent adeu amb la mà.

—Vols que t'acompanyi a casa? —preguntà el noi.

—No cal, però gràcies, Nil. Estaré bé.

Es van acomiadar i el noi va entrar al forn seguint els passos de la seva germana. La Marina continuà el seu camí. El cap donava voltes a tot plegat i no tenia ganes d'arribar a casa i haver de mentir al seu pare dient-li que el dia havia anat molt bé.

Va prendre un trencall i es dirigí cap a un edifici pintat de color blanc, amb grans finestrals custodiats per unes fortes reixes. Va empènyer la porta, no sense dificultat, i hi entrà. Un home amb bata blanca s'apropà amb un somriure.

—Bona tarda, Marina! Vens d'hora.

—Hola, Miquel. Avui m'ha vingut de gust passar per aquí abans d'arribar a casa. Si pot ser, és clar.

—Ets a casa teva, bonica —respongué, amablement, l'home—. Puja a la Sala Gran, segona planta.

—No destorbaré cap activitat?

—Tranquil·la, arribes a l'hora del conte —va contestar, fent l'ullet.

La Marina va pujar les escales a poc a poc. Una vegada a la segona planta es dirigí cap al gran saló i va travessar la porta discretament.

I allà era ell, al bell mig de la sala, envoltat del seu fidel públic. Dalt d'una cadira, gestualitzava brandint un diari arrugat.

—Nena, seu aquí —li va dir una dona gran, assenyalant la cadira que tenia al costat—. Acaba de començar.

—La història de com va foragitar a crits un gran tauró blanc? —va preguntar, amb curiositat, la nena.

La dona assentí amb un somriure. La Marina se sabia aquesta història de memòria, l'havia sentit tantes vegades... Malgrat tot, va seure amb els ulls clavats en l'home que tenia al davant, presa d'una barreja d'admiració i tendresa.

El vell va fer durar la història més de quaranta minuts. Gairebé tres quarts d'hora d'exaltació heroica mentre pujava i baixava de la cadira, fent onejar la seva llarga cabellera blanca i amenaçant un inexistent tauró amb la seva espasa de paper.

Quan va acabar, la resta de residents li van dedicar un calorós aplaudiment, al qual no va fer gaire cas. Va

baixar de la cadira, es dirigí directe a la nena i s'assegué al seu davant.

—Els encanta aquesta història —va dir, tustant-se l'espessa barba.

—Ho sé, avi. A mi també m'agraden molt els teus contes.

Feia mig any que l'avi va decidir marxar de casa i anar a viure a la residència. La Marina intentava visitar-lo una estona cada dia, el posava al dia i es distreia dels seus propis problemes encara que fos per un instant. Jugaven una partida de cartes, passejaven pel jardí i a vegades berenaven junts, sempre acompanyats per alguna de les anècdotes que l'avi anava repetint de manera orgullosa.

—Per què no tornes a casa, avi? —va preguntar la nena.

—No vull ser una molèstia, petita, i aquí tampoc s'està tan malament.

—Mai no has estat una molèstia.

L'avi va fer una pausa abans de replicar, fent un glop del seu got d'aigua.

—El teu pare ja té prou complicacions com per haver de mantenir una càrrega com jo. Ja ha trobat feina?

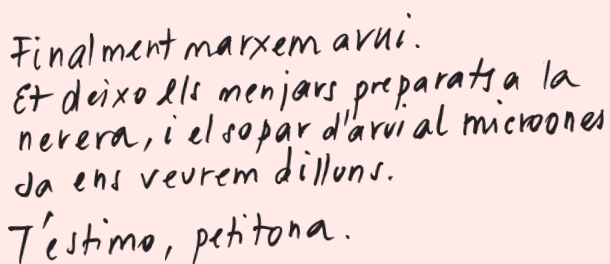
—Va fent cosetes. Demà marxarà de matinada amb un conegut seu, s'estaran tot el cap de setmana al tros d'un terratinent panxut. Espera que amb el que li paguin en tinguem prou per a fer front al lloguer d'aquest mes.

L'home va pensar que una nena de nou anys com la seva neta no hauria d'estar passant per tot això. Ja feia massa anys que durava aquella crisi, una situació que havia deixat la meitat del país vivint en la pobresa. El vell estava convençut que eren bona gent, el seu fill i la Marina, i no es mereixien tant patiment. Se sentia indignat i culpable. Hi havia de fer alguna cosa.

* * *

La Marina va sortir de la residència tocades les vuit. Va caminar mirant endavant, més animada que feia només unes hores. Es va parar davant d'un edifici de pisos grisos i buscà a les butxaques les claus de casa.

L'ascensor no funcionava des de feia molts dies, així que va pujar a peu fins al novè pis. Quan, per fi, va travessar la porta de casa, va trobar una nota enganxada al moble del rebedor:

Finalment marxem arvi.
Et deixo els menjars preparats a la
nevera, i el sopar d'arvi al microones
ja ens veurem dilluns.
T'estimo, petitona.

La Marina es trobà de nou davant la crua realitat. Tornava a estar sola.

VINC AMB TU

Després de sopar va llegir una estona fins que es va quedar adormida al sofà d'aquell humil menjador. No va trigar gaire a caure en un somni profund. En la seva imaginació era transportada al pati de l'escola. Badava mirant els núvols passar mentre es dirigia cap a la classe, quan, de sobte, una ombra molt més gran que ella apareixia al seu davant. La cara li era coneguda, i les seves maneres amenaçadores, també. Intentava plantar-li cara, però la seva boca no emetia cap so...

La Marina es va despertar sobresaltada pel somni i va trigar uns segons a adaptar-se a la poca llum de la sala. Va ser llavors quan es va adonar que no estava sola: una figura humana restava dempeus al costat de la porta del menjador. La Marina no va poder reprimir un xiscle agut, fruit del sobresalt.

Es va intentar reincorporar i agafà aire.

—Avi? —va preguntar, en reconèixer l'home que l'observava entre penombres—. Avi, per l'amor de Déu! Gairebé em mates d'un ensurt!

—Ho sento, petita. No et volia despertar.

—Però es pot saber què hi fas aquí? —va preguntar la nena. Tenia la sensació que el cor li sortiria per la boca en qualsevol moment.

L'avi va seure en una de les velles cadires de fusta que feien joc amb la resta del mobiliari i es passà la mà pel cap abans de parlar.

—Venia a dir-vos que marxo un parell de dies, però ja veig que el teu pare ja no hi és. Gairebé millor, així no es preocuparà. Tinc un assumpte pendent i l'hauria de resoldre de seguida.

—De què parles, avi? No entenc res... —i afegí—. Un moment, com has sortit de la residència?

—M'han donat un permís especial.

—No és cert.

—No, no ho és —ratificà el vell, abans de posar-se dret—. Mira, no t'he de donar cap explicació, jo. Marxo, ens veurem com a molt tard dilluns.

L'avi va agafar el seu abric, que reposava descuidat sobre la taula, i es dirigí cap a la porta. La Marina va haver de reaccionar ràpid per evitar que l'home sortís tal com havia entrat, de manera fortuïta i sense gaires explicacions.

—Espera't, avi, si us plau! —va cridar, aixecant-se del sofà—. Explica'm, què és això tan urgent que has de fer.

* * *

Érem uns joves ambiciosos i temeraris la primera vegada que vam sentir a parlar del tresor de la reina Maria Eugènia. Deien que seria el més abundant i luxós que mai s'hagués transportat per mar. El portarien en el vaixell més ràpid i resistent de l'època, es-

CARLES MESA SOTO va néixer a Barcelona l'any 1983. Diplomant en Magisteri en Educació Musical i llicenciat en Pedagogia per la Universitat de Barcelona, fa més de quinze anys que exerceix la docència a una escola del Poble-sec. Compagina aquesta vocació amb una altra de les

seves passions: la música, formant part de diferents agrupacions des de jove.

L'any 2011 va publicar *Els Pastorets. Cantata de Nadal* amb les Publicacions de l'Abadia de Montserrat: una revisió en clau musical del clàssic de Folch i Torres. *El meu avi és un pirata* és la seva primera novel·la infantil.

Actualment es troba immers en el seu segon projecte literari.

JORDI ZALDÍVAR COMENGES va néixer a Barcelona l'any 1959. És llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Il·lustrador, pintor, escultor i dibuixant.

Des de l'any 1991 treballa com a funcionari docent i pedagog artístic pel Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya. Col·labora en tasques i projectes artístics.

A
PARTIR DE
8 ANYS

LA **MARINA** ESTÀ CANSADA QUE EL FATXENDA DEL GONÇAL LI FACI LA VIDA IMPOSSIBLE A L'ESCOLA. SORT DE LES HISTÒRIES QUE LI EXPLICA EL SEU **AVI**, QUE LA DISTREUEN. PERQUÈ L'AVI DE LA MARINA EXPLICA SEMPRE HISTÒRIES DE QUAN ELL ERA **PIRATA**, SÍ, **PIRATA!** TOTHOM EL CONEIX I SAP QUE TÉ MOLTA IMAGINACIÓ...
PERÒ UN DIA LA MARINA L'ACOMPANYA D'EXCURSIÓ I DESCOBREIX QUE LES HISTÒRIES DEL SEU AVI NO SÓN TAN FANTASIOSES COM SEMBLAVA...

